

ραν εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐπραγματοποίησε τὸν ὑπέρτατον πόθον του.

Εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι πού πεθαίνουν
σ' ἕνα πόλεμο δικαίον·

Εὐτυχισμένα τὰ ὤρμισμένα στάχυα
καὶ τὸ θεμισμένο στάρι.

Ἴδου ὁ Ἑρνέστος Ψυχάρης, τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλος ἀδελφὸς ἐθουσιάσθη ἐπίσης ὑπὲρ τῆς Γαλλίας καὶ ὁ ὁποῖος ἔπεσεν εἰς μίαν τῶν πρώτων συγκρούσεων εἰς τὰ Βελγικὰ σύνορα, ὁ Ψυχάρης, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ «Ἑλληνικὸν αἷμα ἀνεμιγνύετο μετὰ τὸ Κελτικόν καὶ πού ἐπανερχόμενος ἐκ τῶν χωρῶν τοῦ Ἡλίου καὶ τοῦ Ὑπνου διὰ ν' ἀκούσῃ πρὸ τοῦ πολέμου τὴν ὑπὸ τὰ ὅπλα πρόσκλησιν, εὗρεν εἰς τὴν πατριωτικὴν προσταγὴν τὴν ἀνάπαυσιν ψυχῆς πυρετώδους καὶ ἀνησύχου. Ἴδου ὁ Αἰμίλ. Νολλὺ, ὁ λοχαγὸς Ντετανζέ, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶχεν χαρίσει τὸσον τελείας μελέτας περὶ τῶν ἰθαγενῶν ἀκροβολιστῶν καὶ περὶ τοῦ ἀνναμιττικού λαοῦ, καὶ ὅστις ἐκπνέει πρὸ τῶν ἡμιανοιγμένων θυρῶν τῆς Λωραίνης λέγων εἰς συνάδελφον του «Τὶ ἐνδιαφέρει ἡ ζωὴ κανενὸς ἀπὸ μᾶς; Τὸ οὐσιώδες εἶνε νὰ ζήσῃ ἡ Γαλλία καὶ νὰ εἶνε νικήτρια!»

Ἴδου καὶ ἄλλοι ἀκόμη· ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος Ἀρδέννιος Μάρκελλος Ντρουέ, ὅστις μετὰ ἕνα τέμνον τοῦ Σχτωβριάνδου ἐπὶ τῶν γονάτων του περιμένει τὸ σημεῖον τῆς δράσεως καὶ ὅστις ὀνειρεύεται ν' ἀποκαθαρθῇ ἡ γενέθλιος του πόλις, τὸ Σεντάν, ἀπὸ μισητῆν ἀνάμνησιν. Ὁ Ἀνδρέας Λαφὸν, ὅστις εἶχε βάλει εἰς τὸν «Μαθητὴν Ζίλλ» καὶ εἰς τὴν «Οἰκίαν ἐπὶ τῆς

Ὀχθῆς» τὴσιν συγκίνησιν καὶ ἀλήθειαν· ὁ Λιονέλ ντὲ Ριέ, ὁ ὁποῖος ἠρέσκετο νὰ ἐκτυλίσσῃ πολυτελεῖς παρτάξεις στίχων καὶ ὅστις ἀπέθανεν ὡς ἀνδρεῖος εἰς τὴν κόλασιν τοῦ δάσους τοῦ Μελανκούρ· ὁ Ζὰν Ἀλλάρ, ὁ ποιητὴς τοῦ «Αὔριον», ὅστις ὥρκισε τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς Σαιν-Σὺρ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν μάχην μετὰ λευκὰ τῶν γάντια, ὅπως ἄλλοτε ὁ Ρολ-λάνδος καὶ ἀφίνων τὴν τελευταίαν πνοὴν του εἰς τὰ πεῦκα τοῦ Ρονσεβὺ, προσέφερε τὸ γάντι του εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὅστις ἐνώπιον ἀγρίου ἐχθροῦ, ἀνεζωογονήσῃ κατὰ τρόπον ὑπερτάτης καθιερώσεως παλαιὰ ἱπποτικὰ ἔθιμα, τὰ ὁποῖα ἤρμαζον τόσον εἰς τὴν γενναϊότητα τῆς Γαλλίας· ὁ Ροβέρτος ντ' Οὐμιέρ, τοῦ ὁποίου «Ἡ τραγωδία τῆς Σαλώμης» παρασταθεῖσα κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς «Ὀπερας» ἐγένετο μεταθανάτιος προσφορὰ πρὸς τὰς δυστυχίας τῶν ἀπελευθερωθέντων υερῶν· καὶ ὁ Ζὰν Μάρκ Μπερνάρ, καὶ ὁ Ἀδριανὸς Μπερντράν καὶ ὁ Αἰμ. Κλερμὸν καὶ ὁ Σάρ Δυμάς καὶ ὁ Πέτρος Ζιλμπέρ καὶ ὁ Σάρλ Μύλλερ καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐχάραξαν εὐλαβῶς οἱ κ. κ. Φερνάνδος Ντιβουάρ καὶ Γάστων Πικάρ εἰς τὸ «Δελτίον τῶν Συγγραφέων».

Ἄς μὴ κλαίωμεν πλέον ἐκεῖνους οὔτινες ἔδωσαν οὕτω τὴν ζωὴν των διὰ νὰ κάμουν τὴν Γαλλίαν νὰ ζήσῃ. Δὲν θέλουν νὰ θρηνοῦνται. Ἄς τοὺς θαυμάζωμεν ὡς ἥρωας. Ἄς τοὺς ἀγαπῶμεν ὡς σωτήρας....

Ο ΑΡΗΣ ΔΕΣΜΙΟΣ

Ἄρης, ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου, ὁ βοστολοῖγος καὶ θυῶρος θεός, ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Θεὸς ἄγριος καὶ αἰμοχαρὴς καὶ ἀλλοπρόσαλλος ἐλέγετο ὑπὸ τινων ἔχων ἀδελφὴν τὴν Ἥραν καὶ υἱοὺς ἐκ τῆς Ἀφροδίτης τὸν Δεῖμον καὶ τὸν Φόβον.

Παρίσταται ἐν τῇ τέχνῃ ἐν ἀκμαίᾳ ἡλικίᾳ πάνοπλος συνήθως. Ὁ Ὅμηρος λέγει περὶ αὐτοῦ:

«.....ὑπ' Ἄρηος παλαμάτων».

(Ἰλιάς Γ. 128)

Καὶ ἀλλαχοῦ:

«...Ἄρηα ὠκύτατόν περ ἔοντα Θεῶν
οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν».

(Ὀδύσ. Θ. 330).

Ὁ Ἄρης ἐπολέμησε πρὸς τὸν Ἡρακλέα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τοῦ Κύνου καὶ ἐνίκηθη ὑπ' αὐτοῦ. Κατὰ δὲ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἀντίπαλον ἔχων τὴν Ἀθηνᾶν ἐνίκηθη πληγωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, ὡς ἐνίκηθη ἡ Γερμανία ὑπὸ τῆς συνέσεως τῶν Συμμάχων. Περσῶν δὲ ἐξέπεμψε κραυγὴν ἴσην πρὸς χιλίων πολεμιστῶν.

Χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου εἶναι τὸ ἐξῆς:

«Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοίτε, μά-

